

ŠESTÁK

číslo 103 vydáno pro vnitřní potřebu - 2.března 2009, nákladem 65 výtisků
oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu a 6.oldskautského klubu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinách

www.OLDSKAUTI.cz

www.SESTKA.eu

22.února 2009 - zimní táboření na Malé Fatře

ŠESTKA registrovala pro rok 2009 **45 členů** (loni 42 členů). Bývalý vůdce ŠESTKY Zub se neregistroval. OLSKAUTI (6.OS) registrovali pro rok 2009 **8 členů** (loni 10 členů). Proti minulému roku se v 6.OS neregistrovali - Brumla, Judy a Fanta (který se registroval v ŠESTCE - jako zástupce vůdce). Zdá se, že se celkový trend pozvolného úbytku členů podařilo v ŠESTCE zastavit a nastal obrat. Dobrá zpráva.

Právě byly vydány další 2 oddílové DVD. Na nich je zachycena fotem i kamerou činnost ŠESTKY a 6.OS od 17.října 2008 (oddílovka) do 31.12.2008 (Silvestr). DVD je možno si kopírovat u Martina - správce oddílového DVD archivu. Několik originálů DVD s barevnými obaly a originálními potisky bylo vyrobeno navíc - jako odměny pro členy ŠESTKY.

Zasluhou Irči se nám podařilo z rozpočtu MěÚ Vsetín získat 15.000,- Kč, které můžeme použít i na provoz - energie (elektřina, plyn, voda, ..) DBCB v roce 2009. Spolu s částkou, která oddílu zbude po odvedení registračního příspěvku do střediskové kasy, bychom měli mít na tento účel vyčleněno dostatek peněz. Provoz celého DBCB (elektřina, plyn, voda, ..) v roce 2008 stál asi 80.000 Kč. Podíl ŠESTKY (za klubovnu a používání společných prostor - kuchyňka a toalety) by byl asi 17 000 Kč. Částka, která se nám zatím podařila získat by byla tedy dostatečná. Březiny o.p.s., které celé DBCB smluvně spravují, naši nabídku (nabídku ŠESTKY a střediska) na příspěvek za energie - nad rámec smlouvy - odmítly, takže jej můžeme využít jinak.

V době nesvobody byl v naší zemi skauting zakázán a tak jej doroku 1989 pomáhali udržovat v zahraničí ti, kteří byli nuceni emigrovat. Náčelník exilových skautů Miloš Miltner - Jestřáb, žije dodnes ve Švýcarsku - odešel v roce 1968. Sepisuje pro radost svou i těch, kteří se o historii českého skautingu zajímají, jedinečnou knihu s názvem HRDINOVÉ MLČÍ. Zájemcům může zapůjčit Dazul v elektronické podobě ke zkopírování nebo nahlédnutí - vlezte se na DVD. Do této knihy Miloš Miltner zařadil

i 2 stránky o Spídím - členovi ŠESTKY. V tomto čísle ŠESTÁKU - na stranách 4-5 - přetiskujeme z této elektronické knihy ukázkou.

Naše skautské středisko začalo hodnotit kvalitu svých oddílů. Oddílová rada každého oddílu vyplní elektronický dotazník, který automaticky spočítá, jak „kvalitní“ oddíl je. Rozlišují se 3 kategorie oddílů - oddíl v krizi, standardní oddíl a kvalitní oddíl. Do 15.března 2009 odešle naše oddílová rada dotazník za ŠESTKU. S výsledkem Vás seznámíme v dalším vydání ŠESTÁKU. Také na střediskové VÝSEČI (VÝchovné SEtkání Činovníků) v březnu budou výsledky hodnocení probírány.

Každý z členů „kvalitního oddílu“ bude moci na kroji nosit speciální nášivku „KVALITNÍ ODDÍL 2009“. Navíc má každý takovýto oddíl nárok na mimořádný finanční bonus z rozpočtu vsetínského střediska - ve výši 4000 Kč (může si za to v roce 2009 nakoupit pro oddíl cokoliv, co upotřebí pro svou činnost - stan, loď, počítač, ...).

Oddílová rada v pátek 27.února 2009 rozhodla o změně stávajícího záhlaví ŠESTÁKU. Všimavý a pravidelný čtenář si ale jistě všimnul, že je na titulní stránce historicky prvně napsáno: oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu a 6.oldskautského klubu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích. www.OLDSKAUTI.cz, www.SESTKA.eu „Oldskauti patří k ŠESTCE jako ŠESTÁK k Oldskautům“ :-)

Narozeniny v březnu a dubnu

**Kačka – 10.3.1997, Káťa – 13.3.1996,
Máta – 21.3.1992**

**Ráša – 2.4.1998, Kája – 7.4.1996,
Ferda – 8.4.1997, Tom H. – 9.4.2001,
Kikina – 11.4.1984,
Tomáš U. – 28.4.1995**

Jak nás vidí v dědině

(Dazul) Chci se s Vámi podělit o malou příhodu, na kterou bych zapoměl, kdyby mi nebyla po roce opět připomenuta.

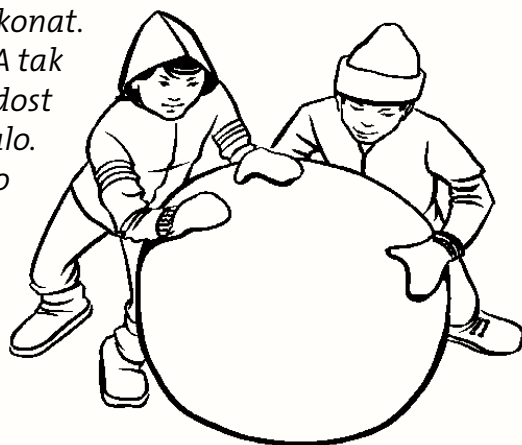
Loňskou zimu se mi donesla příhoda, která vykresluje, jak nás vidí mnozí lidi na dědině. Za ten rok jsem na ni zapomněl, ale byla mi připomenuta úplně jiným člověkem - s tím, že ji slyšel před pár dny. Zarazilo mne, že taková příhoda může kolovat po dědině minimálně rok. A uvědomil jsem si, že když se ke mně zprostředkovaně dostala 2x, muselo jí obdobným způsobem slyšet mnohonásobně víc lidí. A ti, narozdíl ode mne, neznají souvislosti a tak si zapamatují skauty jen v souvislosti s takovouto příhodou. Nebudu tě napínat a stručně ti vyličím (bohužel pravidlou) malou příhodu.

Po dědině kráčí skupinka 3 ogarů a z nudy si krátí chvíli tím, že házou sněhovými koulemi do oken domů, kolem kterých jdou. Některým takto postiženým majitelům domů se to vůbec nelíbí, protože mají strach, že jim mohou rozbít okno. A tak se jeden hodně naštvaný majitel domu rozhodne konat.

Ogary sice viděl, ale než vyběhne z domu, už jsou pryč. A tak si řekne, že si na ně počká - když šli dědinou nahoru, je dost velká pravděpodobnost, že půjdou i dolů. A tak se i stalo.

Rozmrzelý majitel domu dotyčně odchytil a začal si to s nimi vyjasňovat. Naši tři ogaři svorně tvrdí, že oni to nebyli. Majitele domu to namíchne ještě víc a říká jednomu s ogarů "Ukaž botu!". Nic naplat - podrážka boty je nachlup stejná jako ta, která zanechala ve sněhu stopy při házení koulí do oken. Usvědčený výtečník se přiznává a žalostně prosí "Hlavně to na mně neříkejte našim - oni by mně už zabili, já mám ...".

Asi jste pochopili, že všichni tři výtečníci byli z našeho oddílu - majitel domu má přehled a ví, že jsou ze ŠESTKY. Nemohu se divit, že onen pán, tuhle skutečně povedenou historku dává i po letech k lepšímu - a na ní ukazující jsou ti skauti A upřímně řečeno - má na to po osobní zkušenosti i svaté právo.

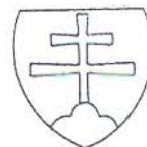
Potěšila mne ale i jiná historka, kterou jsem vyslechl o den později. Rádce družiny si před časem bezostyšně zapálil cigaretu na družinovce (zvyklý patrně z klubu 14+). Dva nejmladší členové ale kategoricky prohlásili: jestli to uděláš ještě jednou, my přestaneme chodit ...

Je škoda, že lidi na dědině vidí jen to, co skutečně vidět je - tedy skautské výrostky, kteří hází koule do oken a kouří v Březinách. Je pro nás obrovská škoda, že titíž lidi nevidí taky to, že ti mladší, ještě "nezkažení" dokáží svému kouřícímu rádci dát jasně najevo, že takto se to v ŠESTCE dělat nebude. Je škoda, že lidé nevidí to, že onen rádce ze ŠESTKY sám odešel. Je škoda, že lidi na dědině nevidí to, že na 1 takovýto nehezký kousek členů ŠESTKY připadá dalších 10 hezkých činů. A protože je mnohým lidem dáno si pamatovat spíše ty nehezké činy, měli bychom se jich vystříhat. A taky bychom měli o to víc pracovat na tom, aby bylo vidět ty dobré činy, kterých jako ŠESTKA děláme hodně, ale málo se o nich ví.

Zásluhy neobyčejných.

64

ULIČNÍK JAN

skautským jménem Spídy. Narozen 10.1. 1986 a zemřel 13.7.2004 při pokusu o záchranu dvou lidských životů. V sobotu 17. července 2004 se rozloučili obyvatelé Kateřinic s osmnáctiletým Janem Uličníkem. Na jeho poslední cestě jej kromě rodinných příslušníků vyprovázeli skauti z jeho kmenového oddílu „Šestka Kateřinice.“ Uzavřela se tak tragédie, k níž došlo v úterý 13. července, kdy ve snaze pomoci při vypošťování svých přátel, kteří uvízli v životu nebezpečném prostoru vyčerpávané odpadní jámy. Sám zaplatil krutou daň. Nejen skauti z Kateřinic, tak přišli o skvělého člena, rádce družiny Šneků, nezapomenutelného baviče, co uměl rozdávat dobrou náladu, kamaráda s pevným stiskem ruky. Skautovat začal

ve svých jedenácti letech a i díky jemu se skautský oddíl v Kateřinicích stal uznávaným v širokém okolí. Co se vlastně stalo? Rodinný domek manželů Zubíčkových je napojen na místní kanalizaci. Nezbytná přička v septiku už ztrácela svůj význam a naopak byla překážkou pro odtok plašků. Proto také pan Miroslav Zoubíček vstoupil do odpadní jímky aby pomocí sbíječky odstranil betonovou přičku. V té době bylo v jímce necelého půl metru fekálií. Ty přivodily muži nevolnost, a tak za ním do jímky vlezl Patrik Grobelný aby mu pomohl. Stihl jej však stejný osud, což nenechalo lhostejným Jana Uličníka. Ten malátní tělo sousedů „usadil“ do rohu jímky a rychle mířil k žebříku, protože na něj již přicházely mdloby. Zřejmě kritický byl okamžik kdy již zbaven schopnosti koordinovaně se pohybovat, zakopl o jedno z těl a padl tváří do fekálií. V tu dobu se již začaly kolem jímky sbíhat sousedé. Největší odvahu našel třiasedmšedesátiletý Jan Hruška. Ten si již uvědomil, že prostředí v jímce je nebezpečné, a tak se nechal přivázat lanem a poté sestoupil do jímky. „Viděl jsem dvě bezvládná těla. Teprve, když jsme je pomocí lan vytáhli, všiml jsem si, že na dně leží někdo další. Ale Spídyho již ani přivolání zdravotníci nemohli zachránit.“

(Jalovec noviny č.30.)

64

Bohové prodávají všechno lacino, řekl starý básník. Měl dodat, že nejlepší zboží prodávají nejlacněji. Vše, co skutečně potřebujeme, lze koupit za nepatrný peníz, jen zbytečné věci jsou za vysoké ceny. - Axel Munthe -

Zásluhy neobyčejných.

Na přání maminky je Spídy v rakvi, oblečen ve skautském kroji. Kateřinický kostel byl obsazen k prasknutí. Jenom krojovaných skautů, kteří se s Pídym přišli rozloučit je ke stovec. Farář Pavel Šebesta, který byl oddílem loni na táboře, vzpomíná na jeho první setkání se Spídym, které bylo na titulní stránce odílového časopisu. Spídy byl tehdy jako jediný z oddílu který se účastnil skautské pomoci při povodních v roce 2002 v Kralupech nad Vltavou. Čas jde neúprosně dál. Do oddílu přicházejí noví kluci a děvčata, kteří Spídyho již neznali. Každý rok na Vánoce navštěvují Spídyho hrob.

To nejmenší, co by Svaz Junáků - skautů mohl udělat pro jeho památku, je udělení čestného odznaku „Za čin Junácký ve zlaté formě in memoriam.“

Přinášíme ukázkou z knihy Miloše Miltnera - Jestřába, který žije ve Švýcarsku a jako bývalý náčelník českých a slovenských skautů v exilu, dává dohromady "katalog pro naše děti, vlastně již pro naše vnuky, abych jim ukázal že skautům vždy záleželo na jejich vlasti a že se nezpronevěřili svému slibu". A tak jsou v knize "Hrdinové mlčí" minipříběhy česko-slovenských skautů:

- Legionáři v I. světové válce.
- Čechoslováci v cizích armádách.
- II. domácí odboj 1939 - 1945
- III. domácí odboj 1948-1989. (vyznamenání zlatou mříží min. vnitra)
- Zásluhy neobyčejných.
- Sportovci a jejich úspěchy.
- Vědeční pracovníci.
- Umělci.
- K prospěchu své vlasti 1989.....

Mezi 2300 skauty je i příběh člena ŠESTKY - Spídiho, který by 10. ledna 2009 oslavil 23. narozeniny. Spídy byl třetím rádcem ŠNEKŮ (vedl družinu po Mirisovi).

foto autora - Miloš Miltner - Jestřáb -▷

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde máme snahu zachytit téměř každou akci, která se v oddíle udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

(Terka) Ve 4 hod odpoledne jsme šli k Čech, protože si cérky chtěly nechat udělat zelený melír. U ní v salonu jsme si sedly na křeslo a Čech nám uvařila čaj. Potom přišlo odbarvování, začalo se Zuzkou. Nejdříve 1 pramínek, pak 2 a nakonec i 3. Já jsem si dala úplně malinký a Chita měla taky 3 pramínky. Pak se čekalo než to chytne, ale Čech to samosebou kontrolovala, jako správná kadeřnice. Nakonec jsme se dočkali a sundali si to (jako umyli). Potom přišla na řadu zelená barva. Zuzka šla zase první a Chita čeká. A teď už kalím dom, tak bude psát Zuzka.

(Zuzka) Jako každé pondělí i dnes jsme šli na družinovku. Já, Terka a Chita jsme se vydaly k Čech, protože já a Chita jsme si usmyslely, že budeme mít

zelené hlavy. A jak jsme si usmyslely, tak se taky stalo.

Po příchodu k Čech nám přidělila papučky, aby nás nezábly nožičky a šlo se na věc.

Zatímco jsme se já a Chita dohadovaly, která to bude mít na hlavě dřív, Čech nám uvařila čajík a já jsem si teda řekla, že moudřejší ustoupí a sedla jsem si do křesla před zrcadlo. Čech mi to odbarvila a zatím co mi to působilo, tak to samé udělala také Chitě. Terka nezůstala také pozadu a udělala si taky pramínek (ale na zelenou si netroufla). Pak už musela jít domů, takže ani neviděla jak jsme dopadly. Čech nám tam „plcla“ zelenou a pak jsme jen nervózně čekaly, co z toho bude. Čech nám to po 30min umyla, vyfénova a my jsme jen koukaly, jak jsme dopadly. A jak? To musíte posoudit sami :-)

13.2.2009

ODDÍLOVKA - VALENTÝN

(Kecka) Když přicházím do Březin všecko je pod sněhem a malá osůbka v dálce si prohrabává cestičku. Je to Fialka. V tom přijíždí Čikita a Lenča. Chvátáme Fialce na pomoc. Sice jsou jen dvě lopaty a jedna metla, ale sněhu sa nebojíme!

Cérky odhazují jak výkonné sněžné frézy. Pak jdeme na parkoviště a přichází další banda cérek a po cestě si to šine malý zelený brouček a v něm Janina s Marcelem a Pečkou, což o to, ale banda cérek dostala nápad, co jiného než je zastavit v kopečku, tož už sa pak nerozjeli a museli je potlačit, ale vyjeli to!

Po prostřídání všech v odhazování jdeme hrát Eskymácků honičku, která měla zatáčky a byla po kolena sněhu. Tož jsme sa trošku proběhali, zčervenaly nám líčka, protáhli si svaly a šli do tepla naší klubovny. Když máme tu valentýnskou oddílovou, tak si vyrobíme netradiční valentýnské přání. Každá skupinka dostala obyčejné noviny a snažila sa vytvořit z malých vytrhaných max. 2x2cm velkých

lístečků srdíčko, což byla docela sranda, protože v našem srdíčku které dělala Janina, Marcel, Fialka, Pečka a já byste našli celú večeru, třeba jako rajčátka, kotletka, sekaná, anebo ostatní tam měli bonbónky, či kapesníčky prostě všeho chuť.

Uklidili jsme si papíry a někteří zlobivci, oni ví kteří, začali házet pastelkama, které mají za to koupit nové!!! Protože co není jejich tak, to rozbit můžou a pak, když to někdo potřebuje, tak nadává že v té klubovně nic není!!!

A aby nebylo těch rajčat málo, Janina si pro nás připravila novou hru Rajče, která nás všechny začala hodně bavit a byla to velká sranda!!! Víc nepovím, kdybyste přišli, tak byste ju hráli s náma. Zahráli jsme si ju ještě dvakrát. Nakonec jsme ještě vymýšleli valentýnskou básničku, možná ju sem někdo napíše, protože to byla docela sranda. Překvapilo mě, kolik lidí přišlo (17), i když bylo tolik sněhu, což jsem nečekala.

Ještě rada a jdeme domů.

14.února .2009

XII. Ples na zámku

(Čeči) I letos jsem na plesu vystupovala v roli hostesky. Laduška šla též a tak jsme se domluvily, že dojde k nám, kde provedeme kadeřnické a kosmetické úpravy :-). A už bylo načase jít na bus. Pak ještě vyšlapat ten už dobře známý kopec k zámku a jsme tu. Dorazily jsme něco po páté hodině a na chodbách se to už hemžilo procházejícími, přemísťujícími, pracujícími lidmi a přípravy na ples byly v plném proudu. Odložily jsme si věci a dostaly jsme na starost nějak pěkně vyzdobit nástěnky fotkami. Pustily jsme se do práce a šlo nám to docela dobře, až na to, že sa proti nám všechny špendlíky spikly. Nakonec to skončilo 2 : 1 pro nás a nástěnky byly hotové včas:-) Ručičky na hodinách se neúprosně hnaly vpřed a už byl čas jít se převléknout. Lada

měla být u vstupného a ostatní hostesky se seřadily u dveří a čekaly na příchod hostů.

Zanedlouho už přicházeli první hosté. Hostesky je začaly odvádět do sálu a protože jich bylo hodně a všechny chtěly provázet hosty, nechala jsem jim tuto činnost na starost a rozdávala jsem ke vstupenkám propisky s logem. Přicházeli další a další hosté, sál byl brzy naplněn a ples mohl začít.

Za chvíli byl už ples v plném proudu, hudba různých žánrů nenechala nikoho dlouho na židli sedět a parket byl brzy zaplněn tančícími, pohupujícími se páry.

Kolem půl desáté přišlo na řadu vystoupení taneční skupiny Beatles, která to pěkně rozjela a podle mě to bylo nejlepší vystoupení večera. Hned po vystoupení jsme začaly prodávat

tombolu, kus za 5 Kč. Zájem byl velký a bralo se rovnou po 10 a 20 kusech... že by všechny tak lákalo vyhrát mega balení Pempers plenek, kterých tam bylo hned několik? :-) Téměř rychlostí větru byla tombola vyprodána a šťastní výherci se shromažďovali u svých výher.

Poté se opět rozezněla hudba a znovu se tančilo, jedlo a pilo. Ve volné chvíli jsme se s Laduškou na parketě taky pěkně provětraly a bylo to fajn :-) Následovaly ještě další vystoupení a také vyhlášení tipovací soutěže, která zněla: Kolik lahví vína se vleze do batohu našeho plesového moderátora? Docela mě zaujalo a zároveň i pobavilo, že na tipovací lístek měl tipující uvést i mino jiné číslo své boty:-)

V pekle to taky pěkně žilo a fronta na míchané nápoje (mimochodem moooc chutné) se zdála být nekonečná. Raz za čas jsem s táckem (i bez tácku) a úsměvem od ucha k uchu obešla stoly v sálu a posbírala prázdné sklenice a láhve. Bylo to fajn, protože člověk mohl něco dělat :-) Hodina značně pokročila a někteří hosté už odcházeli. Stále tu ale bylo ještě dost dobře bavících se lidí a dokud hudba hrála, tak se tančilo.

Pozdě v noci tak okolo 3 se většina hostů, kteří ještě zůstali, přesunula do pekla a hlavní sál jsme začaly pomalu uklízet - sbírat prázdné sklenice, obaly a vše, co přišlo odnést. Potom jsem se aj s Laduškou přemístila do šatny a odcházejícím hostům jsme vydávaly kabáty, bundy, šály, igelitky a všechno to ostatní, co tu měli odložené. Někdy to bylo docela náročné najít tu správnou igelitku, protože systém ve věcech tu dost chyběl a na začátku plesu jsme to tu my neukládaly, ale nakonec jsme vždycky tu správnou igelitku našly.

Tak kolem půl 5 tu zůstala už jen skupina organizátorů a my jsme šly ještě poskládat ubrusy a porovnat židle v sálu. Někteří byli teda pěkní „čuníci“, říkala jsme si v duchu, jak jsem viděla ty promáčené, červené a dokonce i černé ubrusy. Tak asi každá větší zábava se tomuto nevyhne a vždycky se podaří něco rozlít.

Asi tak v 5 ráno jsem se divila, že ještě chodím, nohy mě bolely jak čert a chtělo se mi strašně spát. Nejdříve se ale musely odvézt všechny věci a tak jsme se všeci, co jsme chtěli jet s Mikym, sešli v šatně, kde jsme čekali a čekali. Fanta pouštěl z mobilu furt jakési „prý super“ písničky, ale mě tak super nepřišly.

Konečně bylo všechno odvozené a přišla řada i na nás. Pobrali jsme svoje věci, namačkali jsme se všeci do Mikyho auta a jeli jsme. Cesta byla docela zábavná, zvlášť dokud s námi jel Cvrček. Miky se pak nepochopitelně divil, že jsme všeci tak ticho a že spíme. No, vážně už se mi ani mluvit nechtělo a to je u mě docela výjimečné :-)

V půl 7 ráno jsem byla konečně doma a už ani nevím jak, ale podařilo se mi vyčistit si zuby, převléknou se a pak kooonečně to příjemné zuchnutí do postele a chhrr- brr :-)

(Martin) O tom, že máme hrátky na sněhu v plánu akcí jsem věděl dlouho, ale letos jsem nevěřil, že opravdu budou. Venku už dlouho nebylo po sněhu ani památky, ale týden předcházející této akci asi hodně lidí překvapil. Během několika dní napadnulo přes půl metru sněhu a tak mohly hrátky bez problémů proběhnout.

Akce začínala velice pochybně. Nastal čas, kdy měly hrátky začít, ale zadím nikdo nikde. Ale po deseti minutách se ukázal Ham. Začali jsme jezdit. Během chvíle se začaly objevovat další děti i s rodiči, až nás nakonec byla pěkná skupinka. Jezdilo se na Farčáku, který měly světlušky a vlčata uježděný už z družinovky, takže

jsme jezdili jako po másle. Nebylo nouze ani o akrobatické kousky, kterých tu bylo opravdu hodně. Nejvíc jimi vynikal Ham. Zvláštností jeho jízdy bylo to, že snad asi jen dvakrát sjel až k cestě, a to protože každá jeho jízda obsahovala nějaký trik s bobama. Dále následovaly závody psích spřežení, kterých se účastnili i rodiče. Bylo jich několik kol s různými posádkami. V každém kole byl jiný vítěz a tak se nedá říct, že by byl nějaký tým šampionů. Poté byly rozdány ceny a pomalu jsme se začali rozcházet domů.

20.2.2009 - Oddílovka

(Fialka) Člověk je zvyklý, že je na oddílovce tak kolem 10 lidí a zbytek DBCB je prázdným, ale tentokrát to tak nebylo. Všude plno lidí po celém DBCB, chvílemi chaos no některé to úplně vyvádělo z míry, ale přece se nedáme ovlivnit okolními vlivy.

Tak úspěšně zahajujeme pokřikem jak je dobrým zvykem. Začínáme známou hrou 4 ruky, 2 nohy a podobně. Obě skupinky se velice snažily, ale moc jim to i přes jejich velkou snahu nešlo :-).

Pak jsem se s Pájou vyměnila a začali hrát různé závody na postrkování balónu nosem, čelem a jinými částmi těla.

Mezitím jsem hledala různé věci a běhala po DBCB a zařizovala, co se dalo i nedalo. Nakonec si zahráli zvláště upravenou tichou poštou, teď nešlo ani o nejlepší zkomoleninu, i když i to trochu zaujalo, ale o to jak je ten poslední zdatný v pantomimě. Fungovalo to asi tak Pája vymyslel 2 různé věty a ty řekl skupinkám, samozřejmě že každé jinou, ty si to měly poslat tichou poštou a ten poslední

tu větu předváděl a někdo jiný to musel hádat, a které skupince to uhádli dřív ta vyhrála kolo.

Ještě před zakončením oddílovky, taky pokřikem, se všichni museli pustit do neoblíbené činnosti = uklízení, ale povedlo se nám to.

Counter Strike Live na sněhu

družinová akce ŠNEKŮ

22.2.2009

(Zdendáš) Sešli jsme se u našeho baráku (já, Pavel, Tom, Jakub, Vojta). Zbytek skupiny šel od Lukáše Tatýrka (Lukáš Tatýrek a Lukáš Machala).

Každá skupina šla jinak. Já a ti co byli u našeho baráku šli přes horu a Lukášové šli po cestě. Cíl byl na našem pozemku - na Dubcové.

Naše cesta nahoru byla stylem „vyjdi kus a pak to sjeď“ (pak to znova vyšlap).

Když jsme byli skoro navrchu, Pavel volal Lukášovi jestli jsou už tam. Nebyli, zapadli (jeli totiž autem).

Tak já, Pavel a Jakub jsme to sběhli k nim kdyby potřebovali pomoci. Nepotřebovali dostali se z toho sami.

Na místě jsme složili zbraně a šli jsme kopat zákopy. Zákopy se povedly.

Rozdělily se týmy: Jakub, Tom, já a Lukáš Machala jsme byli jeden tým a Pavel, Vojta a Lukáš Tatýrek byli druhý tým. Lukáš Tatýrek mněl snajperku

(syčák). Začala hra - kuličky litaly. Zhruba v půlce prvního kola přestali Lukáš a Pavel hrát - byla jim zima.

Hra byla super i když někteří dostali ze snajperky do hlavy. Byly celkem tři kola a hru jsem si pořádně užil (i když tou snajpérkou do zadku to trochu štípalo). A pak byl konec a šlo se dom.

Družinová výprava ŽAB 21.-22.2.2009

(Marťula + Lulina) Družinová výprava žab byla 21. - 22.2.2009. Je sobota. A my máme na 3 hodčky sraz u DBCB. Venku padá sníh a Dita tam přijela na saních..(sranda).

Jsme tam v hojném počtu: Dita, Fialka, já a já... Jak sme došli do vnitřku, tak sme si daly věci do klubovny a šli sme hrát AKTIVITY.

Pak došla Leňa a šly sme ven. Venku byla trochu zima a tak sme si chtěly postaviť kostkové iglú, ale na konec stoho bola želva, ktorej sme vyryly prdylku a bolo s toho takej iglú.

Pak sme šly dovnitřku DBCB. Vybalyly si spacaky atd. Chytly fleka a daly sme si věču, kterů nám nabalily naše maminky (jako vždy=). Pak sme se uvelebily a čekaly na nákej ten filmík. No Dituška nám tam pustila „Dobrého striptéra“, jenomže jak to pusti-

la, tak to mlelo anglicky bo jak. A pak to přestalo uplně mluviť. No tak si Dituška s Fialkú zahrály na opravaře :) a my sme zatím daly fotbálek. A po chvíli přišla Verča. Pak nam ještě nešel obraz ale pozor! šel zvuk :-). Po pááárset minutách se to dalo jaksi do hromady a tak sme se šly koukat. Napřed' sme pustily „Prčičky 4, Camp rock a na konec Dům voskových figurín. No Fialka bola tuhá už u 2 filmu:) Pak usla Dita - a pak sme jaksi zazračně usly aj my. To sa divim páč to hňupské plátno svítilo celu noc:(!!!

No ráno sme vstávaly asi v 8 a o půl 10 jsme vyjely na horolezeckú stěnu do Luhu. Bolo nás docela dost: Dita, Lada, Lucka, Marťa, Radim, Zub, Miris, Čeči, Jerry... (soráč jestli sme na neko ho zapomněly).

No - lozily sme asi. Měly jsme to na 2 hodčky, tak každý jsme sa nekolikrát vystřídal.

No jak čas utek, tak jsme jely dom. Pac a pus, čau.

21.-22.2.2009 **Malá Fatra**

(Pípa) Předpověď počasí nic moc, lavinová 3 a nejistá účast – tak to byla páteční vyhlídka na zimní přechod Malé Fatry. Když si z Dazulem voláme říká: „jedu, i když bych měl jet sám, za jakéhokoliv počasí. Na místě uvidíme co a jak“. Přesvědčil mě.

V sobotu vyrážíme až v 8:30, Dazul má běžky back-country, já skialpy a oba sněžnice. V Šútově na parkovišti jsme asi v 10:45, teplota -30C, přezouváme se, dobalojeme batohy a vyrážíme směr Šútovský vodopád. Sněhu je překvapivě málo jen asi 50cm prašanu. Za Chatou pod vodopádem se z cesty stává úzká pěšina a po cca 1,5km nalézáme raněnou srnu přímo na cestě. Leží tam už několik dní a tak voláme Irči, aby našla na internetu kontakt na Polovníků stráž. U Šútovského vodopádu dáváme lehký oběd a nastupujeme do koryta potoka. Musíme ho několikrát překonat, než se dostáváme ke skoku do soutěsky. Napřed skáče Dazul, pak shazuju věci a skáču já. Potok není zamrzlý, je tu spousta popadaných stromů a taky hromady sněhu od malých lavín. Další 100m se ukazuje jako velmi náročných. Lezeme je (za chůzi to označit skutečně nelze) asi 1 hodinu. Napřed musíme vybrat trasu, pak přeleezeme jeden, přesuneme věci a pak druhý. Takto se vpřed posunujeme metr za metrem. Konečně se dostáváme k vodopádu, který je taky jen částečně zamrzlý. Tady je také výrazně více sněhu a tak lezeme v prudkém kopci v hlubokém prašanu kolem padající vody. Na horní hraně vodopádu se musíme dostat

do koryta, protože jinudy to nejde. Opět zafunguje kyvadlo a postupně přesunujeme věci i nás nad tuto kaskádu.

Vypadá to, že nás čeká travers nad potokem. Dlouho jsme si to neužili, protože koryto se zužuje a musíme na dno. Popadané stromy, které jsou nedostatečně zapadané sněhem nám dělají stále větší potíže. Nedá se po nich jít, protože nejsou vidět, a vrstva prašanu nás ani na sněžnicích neudrží. Neustále se propadáme do hlubokých děr. Po dalších 100m se rozhodujeme změnit plán a začínáme stoupat kolmo vzhůru z tohoto neprostupného kaňonu. Sněhu na svahu opět notně přibýlo a v 45-50o stoupání jsme nad pas v prašanu. Náročný výstup o kterém nevím jak je dlouhý nás dokonale prověřil. Šnečí rychlostí stoupáme a stoupáme. Je jasné, že se musíme dostat až nahoru, protože stan nemáme a ani by ho nebylo kam postavit. Začíná se šerit a já mám pocit, že mi svítí čelovka v batohu. Je to tak a Dazul ji zrovna vytahuje, protože už není nic vidět. Probíjíme se lesem v šíleném kopci, já prošlapuju cestu a vybírám ji tak, abychom prošli z lyžemi na batohu. Občas zavádím o větev nad sebou a okamžitě mám za krkem obrovskou hromadu sněhu. Mám žízeň – možná protože jsem nachlazený, ale mám žízeň. Živočišnou, mučivou žízeň. Každým krokem musím myslet na čaj. Horký čaj, čaj, čaj, čaj ... Jak stoupáme, začíná se vyjasňovat a pozorujeme skrz větve první hvězdy. Dazul, optimisticky tvrdí, že vidí hvězdy tak

nízko, že už musíme být nahoře. Já teda nic nevidím a hrabu se vpřed. Teplota klesá, a i přes to, že se potíme, začíná namrzat obličej. A pak radostný okamžik - zhasínám čelovku a za stromy před námi je vidět pláň. Jsme nahoře. V okamžiku, kdy stanu na vrcholu je jasné, že jsme se radovali předčasně. Stojím na ostrém hřbetu, který přede mnou padá do dalšího údolí. Musíme nahoru a doleva. Dazul přebírá vedení, ale ne na dlouho. Ujíždí mu noha a padá po zádech ze svahu dolů. Zastavuje se zády o strom a s nohama hodně vysoko. Chvilu mu potrvá, než se překontroluje a vyleze. Já vidím za stromy pláň a tak jdu napřed. Teď jsme po šíleném výkonu už skutečně nahoře. Vlevo pod námi jsou Mojžišové prameny a dole Šútovský vodopád, nad námi se tyčí Hromové a vpravo přes údolí svítí do tmy Stoh. Je jasná noc a od sněhu s odráží bledý svit hvězd. Jsme daleko od civilizace a odměnou je úžasná obloha posetá nespočtelným množstvím zářících hvězd. Je dobře, že jsme se vybodli na předpověď počasí, protože toto jsou okamžiky, které stojí za – čaj. Horký čaj. Mám šílenou žízeň. Ale musíme dál. Chceme najít salaš, která tu někde stávala a tak šlapeme po úbočí Hromového. Tam se skrývá před lavinami chráněné místo a snad i ta salaš. Po dlouhém hledání je jasné, že salaš nenajdeme, vybíráme rovinku na spaní a začínám vařit čaj. Dazul se jde ještě podívat, jestli tu salaš přeci jen nenajde. Vrací se, až když se vaří voda na polévku a musel jsem se hodně přemáhat, abych mu nechal čaj, horký čaj s šumivým céčkem a cukrem, který jsem uvařil jako první. Začínáme stavět bivač, protože na záhrab je málo sněhu. Byl to vlastně takový hrobeček, který jsme přepazili lyžemi s hůlkami a přikryli igelitem a celtou a na to dali četinu. Měl jedinou konstrukční vadu a to byla malá výška. Vařím ještě čaj na ráno a Dazul začíná zalézat do bivačů. Rychle uklízím všechny věci a už se soukám do spacáku. Po chvíli zahřívání se dívám na hodinky. Je 00:03.

Ráno se budíme v 6:45 venku je už světleji. Ještě několikrát upadneme do spánku, než začneme dělat přípravu na vylezení. Boty do spacáku a rozehrát, rukavice taky. Dazul hlásí, že je modrá obloha svítí sluníčko. To víš že jo – na to ti neskočím - to vidí přes igelit se sněhem a vrstvou četiny. Vylézá jako první a hlásí že je to tak. Bourá mi střechem nad hlavou, abych mohl lépe vylézt. Má pravdu, obloha je vymetená, nikde ani mrak. Sluníčko svítí a hory kolem se třpytí a lesknou v celé své kráse. Jdu vařit čaj. Bomba je zmrzlá a vařiči se moc nechce. Děláme fotky, spoustu fotek. Takové počasí a ještě v zimě jsem tu zažil snad jen jed-

nou. Ještě jsme uvařili polévku s chlebem. Balíme věci, uklízíme po sobě a vyrážíme vzhůru po úbočí Hromového. Tam vlevo to nevypadá tak hrozně, tam by to šlo. Neboříme se hluboko, Dazul to jde na běžkách s tuleními pásy, já jdu na sněžnicích. Úseky po kterých si musíme dát oddech se zkracují. A zase je tu žízeň. Čaj, čaj, čaj. Co krok to představa horkého čaje s medem a citrónem. Čaj, čaj, čaj. Konečně na plošině děláme pauzu, vytahují termosku a dělíme se o čaj.

Ještě nám chybí tak 1/4 k hřebenu. Dnes aspoň víme co nás ještě čeká. Včera ve tmě a v lese jsme ani netušili, protože hra stínů a odrazů nás dokonale mátl. Dostáváme se na hranu hřbetu, vpravo nad námi se tyčí Hromové a otvírá se nám výhled na Chleb, pod který musíme traverzovat. Nahoře se rojí skialpinisté, kteří sjíždí z Chlebu a zase šlapou nahoru. Travers je mnohem delší než jsme odhadovali a na hřebínku přímo pod Chlebom jsme za hodně dlouhou dobu.

Pod námi se objevila Chata pod Chlebom, cíl našeho snažení. Sundávám tulení pásy a sjíždím k chatě. Dazul měl náskok a při mém příchodu je už na stole horká polévka a kofola. Horký čaj to sice nebyl, ale za cokoli na pití jsem byl velmi rád. A teď už nás čeká jen sjezd dolů do Šútova, napřed po neupravené staré sjezdovce a pak lesními cestami. Já si freeride na lyžích užívám a Dazul to má mnohem horší. Přejede sjezdovku a zmizí v lese, pak to samé, ale na opačnou stranu. Když je zle dá tyčky mezi nohy a už předvádí valašský drtivý styl. Neplánovitě jsme se ještě prošlápli lesem, kde jsme sebou oba švihli.

Pod lesem zahybáme na zelenou, která nás má dovést do Šútova. Dazul bude chvíli odpočívat a tak si беру klíče od auta a jedu napřed a pokud to stihnu, tak se autem vrátím zpět a naložím ho po cestě.

Tato značka končí v jiné části dědiny, než máme zaparkované auto a tak musím ještě 2km pěšky po cestě. U auta se rychle přezouvám, nakládám věci a musím požádat o zatlačení, protože si auto sedlo do ledových dolíků a nechce se mu ven. Dazula potkávám u konce zelené značky, ukládá věci do auta a plynule pokračuje dál – teď už k domovu. A zase ten čaj. Mám šílenou žízeň. U benzinky kupujeme flašku čaje a na jeden záťah jsem vypil asi třetinu. Domů dorážíme za tmy v 18:45. Vytahuju z auta svoje věci, jdeme přetáhnout fotky a hlavně si dát horký čaj s medem a citrónem.

Teď v pondělí, když píšu tento zápis, tak venku už od noci hustě sněží a připadlo asi 40cm sněhu. Jak jsme říkali – Odvážnému štěstí přeje.

(Dazul) Doplnění Pípova zápisu:-) Tato akce pro mne byla rehabilitační. V den akce jsem ukončil neschopenku - byl jsem po plánované operaci. 27.1.2009 vydělali z pánve železa - kuchali mne přes podbříško (skoro jako císařský řez u porodu). Stehy jsou vytažené, zánět v močáku pravděpodobně vyléčen a tak je potřeba to prubnout. Moje první zimní nocování venku po úrazu v roce 2007.

To na co jsme narazili před Šutovským vodopádem nebyla srna, ale laň - dle mého březí a podle stop ve sněhu jí nevyšel skok ze skály pod kterou ležela. Její druh (ji podle stop) opustil, když pochopil, že sama nevstane. Příroda je krutá.

Pípa skákal ze skály do kaňonu druhý proto, aby se nezranil - někdo přece musí „invalidu“ odnést nebo zavolat Horskou :-)

Osvědčenou trasu, kterou jsme zvládali zpravidla za 6-7 hodin, jsme letos zvládli za cca 11 hodin. Tak nevím zda to bylo sněhem, věkem nebo handicapům díky zranění :-)

Mít sněžnice v režimu „volné - stoupání“ má tu nevýhodu, že občas nelze udělat krok zpět. Sněžnice se vzpříčí a já okamžitě padám dolů - zákon schválnosti velí, že to je po svahu. Pokud to je v lese, je velká naděje, že se zastavím o nejbližší strom. Proto zásadně nezkouším dělat na sněžnicích kroky zpět v terénu, kde nejsou stromy :-)

Ta „salaš“ tam před pár rokama fakt stála - může mi to dosvědčit několik důvěryhodných osob - Zub, Radek, Miris Při hledání „salaše“ jsem byl totálně „death“ - jedli jsme s Pípou naposledy v 13:30 a nyní je 21:30. Při takovém výkonu to je fakt těžký opuz ... Naštěstí mně můj parták zachránil horkým čajem.

„Bivak“ má malou výšku stopu a Pípa mi nevěří. Mám ale tak málo sil, že to ignoruju a utěšuju se tím, že jsem „po operaci“ a tak můžu zalehnout první. Kdyby mi ale Pípa nevyzul lyžáky, trápil bych se o hodně minut déle :-)

Na místě přenocování -bivaku- není signál na mobily :- (Naše ženy musí být asi dost nervózní. Ještě, že jsme dávali průběžné zprávy (k vůli lavinám) - tu poslední kolem 20:00. Do rána to snad vydrží. Pak vystoupáme na hřeben a tam signál určitě bude :-)

Ráno vynahrazuju partákovi to, že ten největší kopeček prošlapával za mně a vstávám první. Je to „tábornická“ věda - obléct se ve spacáku, obout si boty a vysoukat se z našeho bivaku. Ale nejsme žádní nováčkové :-)

Včerejší strádání nám „příroda“ vynahrazuje - takovéto počasí jsem tu ve svých 43 letech zažil jen 2x ...

Zatímco včera mne „táhl“ Pípa, dnes ráno mu to můžu splatit. Díky tomu, že mám „backcountry“ s „tuleními pásy“ jsem o pár metrů před ním a „značkuju“ stopu :-)

Doposud nikdy jsem si nespálil obličej větrem, mrazem a sluníčkem tak jako na této akci. Asi jsem zpychl z toho, že jsem bez úhony zdolal 6000 m.n.n. a tak mne neminul trest za tuto pýchu. Ale utěšuju se, že se jen na zesláblém těle možná projevila ta poslední operace :-)

Já jsem sice po operaci, ale Pípa také není 100% OK. Občas „fetuje“ nějaké homeopatika a vaří si extrémně chutný čaj :-).

27.2.-28.2.2009

Výprava světlušek a vlčat

(Čikita) 27. – 28.2.2009 byla výprava světlušek a vlčat. V pátek jsme se sešli v Ratibořské klubovně v 18 hodin. Tam jsme hráli hry a jedli cukrové. A pak jsme šli spať.

Ráno jsme vstali asi v 6:30. Na snídani byl chleba s marmeládů. Po snídani jsme šli ven. Venku ogaři nachystali ohniště a my jsme měly závody v jízdě na bobách. Potom jsme se vystřídali, ogaři šli závodit a my vařit oběd.

Na oběd byla gulášová polévka a špekáček. Když jsme dojedli oběd šli jsme dovnitř uklidit a nachystat si věci do plavání.

Ve 12:45 jsme šli na autobusovou zastávku a jeli na Vsetín do lázní. V lázních jsme byli tak 45 min. Potom jsme šli do cukrárny a tam si každý dal co chtěl.

Pak jsme jeli autobusem zpátky do Ratiboře a dom.

28.2.-1.3.2009

Pravda o Velké Fatře

(Irča) No, tak nevím. Pořád a pořád, celé dlouhé roky mě krmili pohádkami o tom, že velká Fatra je v zimě drsná a že to je jen pro silné chlapy, podmínkou je perfektní vybavení, že to někteří i vzdali.... Tak jsem si řekla, že to letos zkusím. Přemlouvali mě, ať nejedu, že hory jsou zrádné, že nemám dost dobré vybavení, dost sil ... A jaké bylo moje překvapení.

Takže tady je pravda o Velké Fatře.

Autem dojedete pod sjezdovku. Pohoda! (leda byste celou cestu řídili, to je pak trošku únavné). Pak nazujete lyže a nahoru se vyvezete na vleku. Pravda, je to jen prachobyčejná poma, no, ale pěšky je to horší. Při mírně přivřených očích vlastně celou dobu sedíte. Nahoře na vás čeká taková malá chaloupka kde ti, co jsou z toho všeho moc unavení, mohou spočnout, osvěžit se (no jo, vlastně pakárna, jen ze svých zdrojů). Pak jdete krásnou, slunnou a pohodovou hřebenovku, nádherné pohledy vám vynahradí námahu z mírného stoupání na nejvyšší horu Velké Fatry. Pak sjíždíte fantastickým mírným lesíkem mezi stromky. Nádherná romantika, sluníčko vám vykreslí scénérie skoro až kýčovitě. Sněhu je dostatek, pokud spadnete, nebojte, je to radost. Padáte do měkkého, prašánek vás obalí jako vatička. Váľíte kristiánky mezi stromky skoro půl kilometru. Pokud by vám to připadalo příliš masňácké, vemte to mírně pod větve nebo šusem.

Pohodovým tempíčkem se dostanete do salaše skoro druhé cenové skupiny (dokonce tuším, že usilují o nějakou tu Mišelinskou hvězdu) a světe div se, ubytování zdarma. Jediná nevýhoda je, že si jídlo musíte donést sami. Ale pokud nejste nároční a stačí vám nudlovka či chlebík, máte vyhráno. Mírné nepohodlí s jídlem vám nahradí úžasné pohledy do okolí z otevřených dveří. (okna tam nejsou kvůli úniku tepla – nezapomínejte, je to ve vysokých horách) Pokud se ubytujete v podkroví, může vás přijít navštívit i lasička. Pozor – nehladit, pouze nakrmit. Je to pochopitelné. Majitelé salaše se tímto chrání proti ukradení tohoto vzácného zvířete. Pokud by si zvyklo na hlazení, mohl by ji kdokoliv odnést. Zatímco když dostane jen najíst, bude se držet „u zdroje“ a nebude mít zaječí úmysly. No a pokud byste snad už měli dost všeho toho slunce, sněhu a kýčovitých pohledů, můžete sjet nádherně upravenou lesní cestičkou do vesnice, kde na vás bude čekat místní dopravce, aby vás odvezl k autu, ať už je kdekoliv. Ale pozor! Může jet pouze řidič (pochopte, je o tuto službu velký zájem). Ostatní musí počkat v místní hospůdce. A nejen, že první nápoj je zdarma, ale ostatní jsou za poloviční cenu. Pakárna, co?

Pokud byste se ale rozhodli jít ze salaše dál, přes Ploskou až do Smrekovice, nebojte. Mírný stoupáček, stačí jeden až dva menší odpočinky. Ani ne tak kvůli únavě jako spíš kvůli pohledům.

A taky kvůli svačince. Přece byste to nenosili v batohu celou cestu. No a jak dorazíte do cíle, máte tam zase nachystanou fantastickou hospůdku, kde se můžete přetrhnout, aby vám udělali, co na očích uvidí.

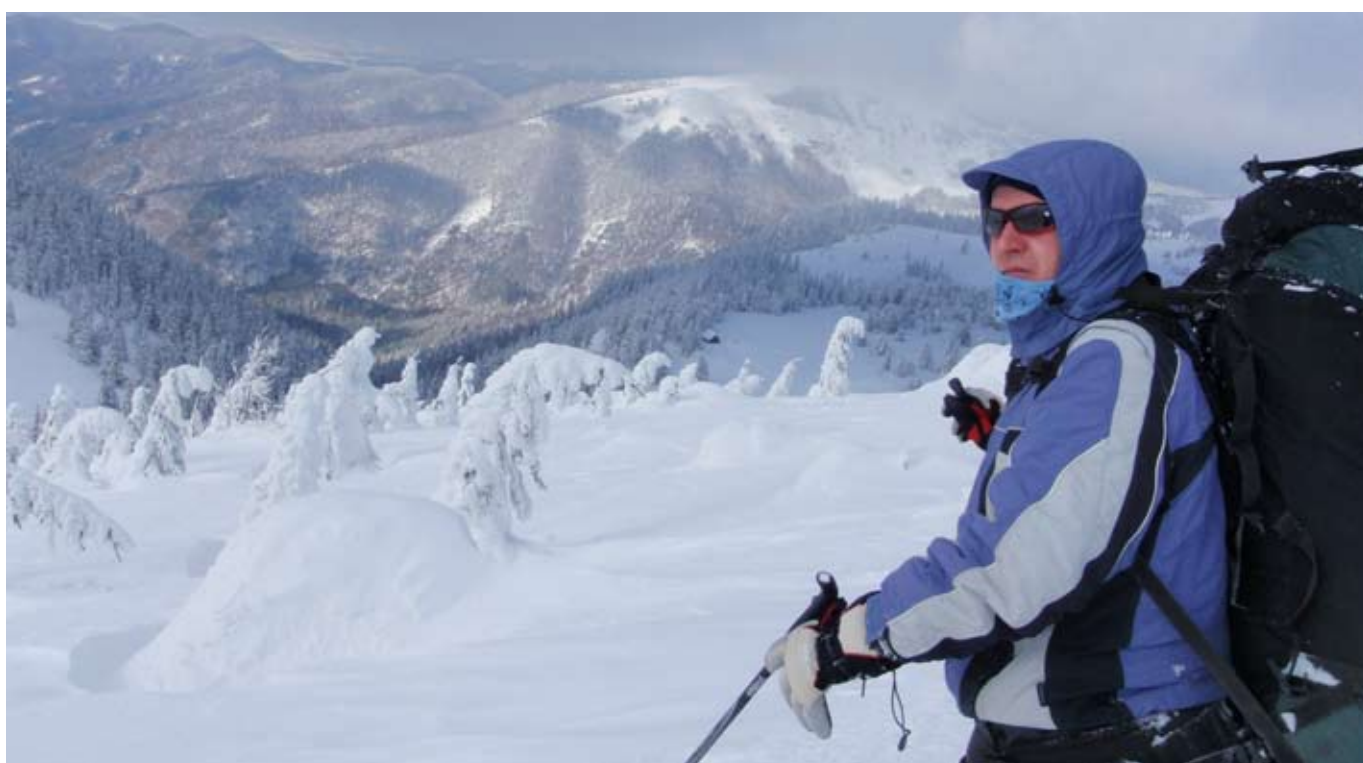
Když ale vyjždíte z údolí, zastaví vás ochránce přírody, či co to je. Dá vám podepsat papír, ve kterém se zavazujete k naprosté mlčenlivosti o skutečném stavu místních hor. Musíte se naučit historku o větru velikosti orkánu, o mlze, ve které si nevidíte na špičku nosu, o zrádnosti počasí... Prostě vše k tomu, aby se návštěvnost udržela na nejnižší úrovni. Jinak vás nepustí dál.

Tak takhle to je. Žádná drsárna, pohoda to je. Pohoda pro všechny, kteří jsou ochotni překonat svou momentální lenost, naložit si na záda pár kousků dobrého vybavení a trochu chutného a výživného jídla a hlavně - vyrazit!

Nebojte, neporušuji své dané slovo. Dělal jsem, že spím a tak jsem nic nepodepsala. Myslím, že je nejvyšší čas ukázat a šířit pravdu všem, kteří ji chtějí slyšet.

Takže shrnuto a podtrženo.

Jet na Fatru v zimě je ten nejnádhernější a nejfantastičtější výlet, jaký se vám může naskytnout. Proto, až bude další přechod Velké Fatry, neváhejte. Jinak budete žít celý život v bludu.

PLÁN AKCÍ - BŘEZEN

6.3. Oddílovka – sněhové radovánky
S sebou: pokud bude ještě dostatek sněhu oblečení na ven + nějaké na převlečení

8. – 13.3. Jarní tábor

20.3. Oddílovka

27.3. Oddílovka (Pája a Martin)

PLÁN AKCÍ - DUBEN

3.4. Oddílovka

10.4. Oddílovka

10.-13.4. Velikonoční planina RS, OS

12.4. Kurz western umění ? (Zub)

17.4. Oddílovka

24.4. Oddílovka (Pája a Denis)

25.4. Ivančena (tradiční oddílová výprava)

Na ŠESTÁKU č.103 se podíleli: Martin, Dazul, Pípa, Marťa, Lulina, Zdendáš, Čikita, Irča, Terka, Zuzka, Kecka, Čeči, Fialka. Miloš Miltner - Jestřáb.
Uzávěrka dalšího čísla ŠESTÁKU je v neděli **29.března 2009**. Příspěvky posílejte na sestak@skauti.cz

Toto číslo ŠESTÁKU
je určeno pro:

**Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít
na www.sestka.eu (sekce ČASOPISY).**